

3. meg kell találni a fiatalok közösségi találkozóinak zavartalanságát biztosító tevékenységeket a gyerekekkel, igény felmerülése esetén.

A nagyszül i tevékenység újraértelmezésre szorul, és emellett a szül i is - ha úgy gondolják. Projektszer m kódésre térésre van szükség, ahol ez indokolt - Cs. Robi el adásának és Rauscher Anna közösségének második díjat ér tanulmánya alapján.

Projektszer a m kódés: ha egy adott feladat elvégzésére irányul. Van kezd id pont, és van a befejezésnek határideje. A feladat teljesítésekor a feladatot vállaló felszabadul. Rauscher Anna közössége felvázolta azt a lehet séget, hogy valaki csak egy adott feladatra kötelezi el magát, nem érzi alkalmasnak magát arra, hogy élethosszig tartó közösségvezetést vállaljon. De szívesen dolgozik belátható id keretben. A gyerektáborok éppen ilyen projektszer feladatok.

Cselekv nap - Tájékban

Régiós és közösségi nyilvántartás. Kapcsolat- és bizalomépítés. Nem biztos, hogy csak a régiók fúziója hozhat megoldást az elöregedett, vagy elnéptelenedett régiók problémájára.

Van célunk. A názareti Jézus evangéliuma alapján az Örömhír megismerése, megélése és továbbadása autonóm tanuló kisközösségek strukturált hálózatában, szinergia elérésének biztosításával.

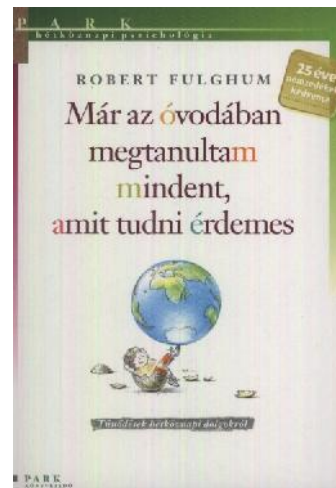
Végezzünk szent teheneinkkel, azokkal a szokásainkkal, melyek bezárnak minket az autonóm kisközösségi létbe, és nem engedik élni a normális, fejl d , étellel és örömmel teli organikus bokor mindennapi, de nem közönséges életét.

MÁR AZ ÓVODÁBAN MEGTANULTAM MINDENT, AMIT TUDNI ÉRDEMES

Nem nagy dolgokról, csak amolyan hétköznapi kis ügyekről esik szó a kötetben: mit jelent egy szül halántékú apának, ha – a családi fészeken kirepült – gyermekei egykori Valentin napi ajándékára bukkan a könyvek mögött, s ez a – másnak jelentéktelen – bumfordian összeragasztott emlék mennyi er t adhat a bioritmus leszálló ágában. Egyszer minden t lünk függ, magunkban hordozzuk annak lehet ségét, hogy jól érezzük magunkat a hétköznapiakban, s ha már így adatott, miért ne éljünk vele?

A szerz olyan életbölcsekre hívja fel a figyelmet, amelyek alapjai már kisgyermekkorban elsajátíthatók lennének. Ha ezeket a „viselkedési szabályokat” valóban minden ember idejében megtanulná, jobbá válhatna a világ.

(FULGHUM, Robert amerikai író, unitárius lelkész, pedagógus.)

AZ ORDÍTÓZÁSRÓL...

A Csendes-óceán déli részén, a Salamon-szigeteken a bennszülöttek a favágás egy különös módját zik. Ha a fa túl nagy ahhoz, hogy fejszével vágják ki, ordítással döntik le. (Nem tudnám most hirtelen el keresni az újságcikket, de esküszöm, hogy olvastam valahol.) A varázserej favágók pirkadatkor felkúsznak a fa tetejére, és teli torokból üvöltönek egy nagyot. Ezt aztán harminc napon át minden reggel megismétlik, míg végül a fa elpusztul és magától kid l. A kiabálás állítólag megöli a fa szellemét. A sziget lakói azt mondják, a módszer eddig még mindig bevált.

Ó, micsoda naiv ártatlanság, mily elb völ en primitív szokások! Fákkel ordibálni, na persze. Micsoda primitívség! Igazán sajnálatos, hogy nem ismerik a modern technika és a tudományos gondolkodás vívmányait!

Én? Szoktam kiabálni a feleségemmel, a telefonnal és a f nyírógéppel, a tévével, az újsággal, a gyerekeimmel. Többen állítják, hogy láttak már az öklömet rázva az éggel is üvöltözni.

A szomszédom sokat kiabál az autójával, idén nyáron pedig egyszer egy egész délutánon át ordította egy létrával. Mi, modern, tanult, városlakó népek, kiabálunk a járm vekkel, játékvezet kkel, számlákkal, bankokkal, gépekkel - a gépekkel különösen sokat. Ez utóbbiaknak, valamint rokonainknak jut a legtöbb kiabálás.

Nem tudom, mire megyünk vele. A gépek, a tárgyak csak hallgatnak, mintha mi sem történt volna, még a rugdosás sem használ mindig. Ami pedig az embereket illeti, nos, azt hiszem, a Salamon-szigetek lakóinak igaza van. A kiabálás bizony megöli az él lények lelkét.

Furkósbotok és kövek összetörhetik a csontjainkat, de a szavak szívünket törik össze...